

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - ΕΤΟΣ Α' (16^{ον})

Ἀθήναι, Δευτέρα 25 Μαρτίου 1919

ΑΡΙΘ. 15 (824)

Η ΓΙΟΡΤΗ ΤΟΥ ΠΑΠΟΥ

Β' γγέλη δὲν τὸν λέγεινε. Νικολάκη τὸν λέγεινε, μὰ τοῦ Β' γγέλισμου γιόρταζε.

— Σήμερα γιορτάζω ἐγώ! θυμᾶμαι, μᾶς ἔλεγε, κάθε φορὰ πού θὰ ξημέρωνε ἡ μεγάλη μέρα καὶ μεῖς, τὰ παιδιά, τὸ ξέραμε, τῷχαμε συνειθίσει λιὰ αὐτό, καὶ τὸ πρωῒ, χτενισμένον καὶ ντυμένα γιορτάσιμα μπαίναμε στὴν κάμαρά του, καὶ τοῦ φιλούσαμε τὸ χέρι.

— Κιλημέρα, παπούλη, τοῦ λέγαμε, νὰ χαίρεσαι τὴ γιορτὴ σου, νὰ μᾶς ζήσεις!

Κι ὁ παπούς, πού τὴ στιγμή ἐκείνη ἡ ξουριζότανε, μπρὸς στὸ καθρεφτάκι τὸ κρεμασμένο στὸ σύρτη τοῦ παραθυριοῦ, ἡ φοροῦσε τὴ μεγάλη στολή του γιὰ τὴν παράτα, χαμογελοῦσε καὶ μᾶς παρᾶγγελλε νὰ τὸν περιμένουμε, ὅσο νὰ τοιμαστῇ, γιὰ νὰ μᾶς φιλήσει καὶ νὰ μᾶς βάλλει κᾶτι στὸ χέρι.

Ὑστερα θὰ πήγαινε ὁ παπούς στὴν τελετὴ, στὴ Μητρόπολη, μὲ τὴ μεγάλη του στολή μὲ τὸ σπινθί του, μὲ τὰ παράσημά του—τὸ παράσημο τοῦ Ἀγῶνα, ἔτσι ἀπέρριπτο πού εἶτανε, μᾶς ἔκανε, ἀνάμεσα στ' ἄλλα, τὰ χρυσά, ξεχωριστὴ ἐντύπωση—καὶ τὸ μεσημέρι, στὸ τραπέζι, θὰ μᾶς ἔφερνε πάντοτε σπινθὶ κανένα συναγωνιστὴ του ἢ δυό, μὲ τίς μεγάλες τους στολές του καὶ αὐτούς, νὰ φᾶμε μαζὶ τους καὶ ν' ἀκούσουμε ἀπὸ τὸ στόμα τους χίλια δυὸ ἀνέκδοτα τοῦ Ἀγῶνα μας, γιὰ τίς μάχες τοῦ Δραγατσανιοῦ καὶ τοῦ Πέτα καὶ τοῦ Φαλήρου—ἀν τύχαινε μάλιστα νὰ βρῖσκεται στὴν Ἀθήνα καὶ ὁ Βαρβατάκης, ὁ Ἀγραφιώτης γεροφουστανελάς, πού εἶτανε στρατιώτης τοῦ Καραϊσκάκη, ἡ κουβέντα γύριζε σὲ συζήτηση γύρω στὴ μάχη τοῦ Χαϊδαριοῦ—ποιοὶ ἔφταιγε τάχα πού δὲν τὴν κερδίσανε, ὁ Φιβέρος τάχα μὲ τὴν «τακτική» του ἢ ὁ ρουμελιώτης στρατηγός, πού ἐπέμενε πὼς δὲ σύφερε νὰ δοθεῖ «μάχη παρατάξεως», μὰ ρέμπελη, κλέφτικη, ὅπου οἱ Ἕλληνες, οἱ συνηθισμένοι καὶ πλασμένοι γιὰ τέτοιον πόλεμο, πάντα νικούσανε.

Καὶ μεῖς τὰ παιδιά, τοὺς κοιτάζαμε μὲ

ὀρθάνοιχτα μάτια μὲς στὸ στόμα καὶ τρέμιμε λέξη τους μὴ χάσουμε.

Τ' ἀπομνησήμερο πάλι, θὰ μᾶς ἐπιρνε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ θὰ μᾶς ἀνέβριζε στὴν Ἀκρόπολη κα' ἐκεῖ θὰ μᾶς ἔδειχνε ἀπὸ ποιοὺ μέρος ἀνεβήκανε φορτωμένοι μπαρούτι, σὲ ποιοὺ μέρος σκοτώθηκε ὁ Γκούρας, ἀπὸ ποὺ γκρεμίστηκε ὁ Ἀντροῦτος—καὶ χίλιι δυό.

Τὸ βράδι θὰ τὸν ἐτοιμάζαμε τὸν παπού γιὰ τὸ Παλάτι, γιὰ τὸ «Γεῦμα τῶν Ἀγωνιστῶν». Περιφανεύοντανε ξεχωριστὰ γιὰ τὸ ἐπίσημο αὐτὸ γεῦμα. Θᾶτρωγε μὲ τὸ Βασιλιά του, πού αὐτός, ἔλεγε, μὲ τοὺς ἀγῶνες του, τοῦ χάρισε τὸ θρόνο, θᾶβλεπε ἐκεῖ τοὺς συμπολεμιστὲς του, θᾶχε νὰ μᾶς διηγηθεῖ τὴ ἄλλη μέρα, στὸ τραπέζι, πὼς περάσανε, ποιοὺς εἶδε, τί φάγανε, καὶ τί τοὺς εἶπε ὁ Βασιλιάς...

Τὴν τελευταία φορὰ, θυμᾶμαι, πού πῆγε, δὲν ἐνθουσιάστηκε καὶ τόσο.

— Γιατί, παπού; τὸν ἐρωτήσαμε.

Κοῦνησε τὸ κεφάλι του λυπημένα. Ἐνα δᾶκρυ κύλησε ἀπὸ τὰ γαλανὰ του τὰ μάτια.

— Εἶμουνα μόνος μου χτὲς βράδι... μόνος ἀγωνιστὴς στὸ τραπέζι... Ὅλ' οἱ ἄλλοι ξένοι.

— Κ' οἱ ἄλλοι ἀγωνιστές, παπού, γιατί δὲν ἤρθανε;

— Πεθάνανε!... Ἐνας ἕνας πεθάνανε...! Σήμερα' αὔριο θὰ πεθάνω κα' ἐγώ... Καὶ τότε στὸ «Γεῦμα τῶν Ἀγωνιστῶν» ποιοὶ θὰ πηγαίνουν;

Κ' ἔτσι ἔγινε. Πέθανε καὶ ὁ παπούς. Μὰ τὴ γιορτὴ του, ἀν καὶ περάσανε χρόνια καὶ χρόνια, πάντα τὴ θυμᾶμαι. Καὶ μὲ συγκινεῖ ξεχωριστὰ ἡ Ἑθνικὴ μας γιορτὴ, γιατί σιμὰ στὴν παπού τὴν ἔζησα. Καὶ ξεγελιέμαι καὶ μοῦρχεται νὰ μπῶ στὴν κάμαρά του καὶ νὰ τὸν εὐχηθῶ.

— Καλημέρα, παπούλη, νὰ χαίρεσαι τὴ γιορτὴ σου, νὰ μᾶς ζήσεις!..

Φυλανὲς Συγγροῦ Μάρτης τοῦ 1919.

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ